

Μνήμη Παΐσιου Αγιορείτου (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτούσια](#)

Στις 12 Ιουλίου 1994 έφυγε από αυτό τον κόσμο για την ουράνια Βασιλεία ο Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης. Η φήμη του ως αγίου ανθρώπου ήταν πεποίθηση όσων τον γνώρισαν και κυριαρχούσε ήδη, όταν βρισκόταν στη ζωή. Ασφαλώς μετά θάνατο αυξήθηκε και επιβεβαιώθηκε από τη συνείδηση της Εκκλησίας. Τα βιβλία που περιέχουν λόγους του-συμβουλές προς μοναχούς και κοσμικούς έχουν ωφελήσει πολύ κόσμο τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Χιλιάδες είναι οι άνθρωποι που περνούν καθημερινά από τον τάφο του στη Σουρωτή, και κυρίως την ημέρα της μνήμης του.

Ο 20ος αιώνας, πέρα από τους δύο παγκοσμίους πολέμους με τα εκατομμύρια θύματα, την τεχνολογία και την ανάπτυξη της επιστήμης, και πέρα από τα όποια αρνητικά, έχει να παρουσιάσει μεγάλες μορφές αγιότητας που δεν επηρέασαν πνευματικά μόνο την εποχή τους αλλά και μετά.

Ωστόσο, ελλοχεύει ο κίνδυνος να θεωρηθούν οι μεγάλοι Γέροντες του 20ου αιώνα

ως άνθρωποι με υπερφυσικά χαρίσματα και ικανότητες. Όχι γιατί οι ίδιοι το επιδίωκαν, αντιθέτως μάλιστα, αλλά γιατί υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ανασφάλειες και λανθασμένα πνευματικά κριτήρια που θα ήθελαν οι άγιοι Γέροντες να είναι καθώς νομίζουν.

Ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Στυλιανός σημειώνει τα εξής: «Όποιος είχε την αγαθή τύχη να συναντήσει ένα άγιο – όχι σαν οπτασία, αλλά σαν άνθρωπο απλό και καθημερινό – δεν μπορεί να πιστέψει ότι υπάρχει «φυσικότερο» χαρακτηριστικό για τον άνθρωπο από την αγιότητα. Και ένα παρήγορο μήνυμα θέλει να το πει κανείς σ' όλους τους ανθρώπους».

Αυτή την «αγαθή τύχη» είχα και εγώ με το να συναντήσω όντως, μεταξύ των άλλων αγίων Γερόντων, και το Γέροντα Παΐσιο. Άνθρωπο απλό, αληθινό, χωρίς επιτηδεύσεις και ψευδοταπεινώσεις, με ένθεο ζήλο σαν νέος, με αγάπη και ενδιαφέρον για το κάθε πρόσωπο. Μας αποκάλυπτε ένα κόσμο που αγνοούσαμε αλλά ποθούσαμε. Ένα κόσμο που δεν γνωρίσαμε στα Κατηχητικά και στα Πανεπιστήμια. Στην αρχή διερωτάσαι αν είναι αληθινός, μετά τον ερευνάς και μετά αφήνεσαι. Γιατί ο κόσμος της αγιότητας είναι φυσικός, ανθρώπινος, ωραίος. Είναι ο κόσμος για τον οποίο πλαστήκαμε και για τον οποίο πορευόμαστε.

Η παρουσία του Γέροντος Παΐσιου στις μέρες μας είναι παρηγοριά και υπόμνηση πως ο Θεός μάς αγαπά και δεν μας εγκατέλειψε. Είναι στη ζωή μας, τη δύσκολη και επώδυνη όχι ως παρατηρητής ή ως δικαστής, αλλά ως φίλος και εραστής (κατά τον αγ. Μάξιμο). Ακόμα, η ευλογία της παρουσίας τού οσίου Γέροντα βρίσκεται και στο γεγονός ότι μας αποδεικνύει με τη ζωή του ότι και σήμερα η αγιότητα είναι εφικτή.

Έτσι, ο θάνατός του γίνεται μετάβαση στη χώρα των ζώντων, αιώνια θέα Θεού, παντοτινή αγάπη και ενδιαφέρον για τον άνθρωπο. Γι' αυτό και, όπως στους αγίους, μένει μαζί μας «έν έτέρα μορφῇ» παρηγορεί και διδάσκει, συμπορεύεται και συμπάσχει, ώστε όλοι να ζήσουμε την αιώνια χαρά της αιώνιας ζωής.